

Politične stranke – zakaj najmanj priljubljene?

G. P.

Novinarstvo, 3. letnik, redni študij.

Ljubljana, 29. november 2012

Zakaj ne moremo brez političnih strank?

Stranke so nujne za ohranjanje demokracije. Njihova periodična menjava zagotavlja, da se nobena opcija ne more usidrati na oblasti in se sprevreči v diktaturo. V Sloveniji se še kako pozna dolgoletna diktatura, ki je profilirala politike samo ene opcije. Ta diktatura je pohabila družbo do te mere, da je v vse pore zasidrala svojo ideologijo, ki jo je lažno imenovala demokratično, levo usmerjeno. To je bila dolga leta tudi edina sila, ki je obvladala politično delovanje. Nove demokratične sile niso bile kos tej do potankosti izpopolnjeni politični strukturi, ki je nadzirala celotno družbo, od čebelarških društev pa vse do filatelistov. Dvajset let po osamosvojitvi se Slovenija še vedno bori za demokracijo, ki si jo vztrajno lasti kontinuiteta, ki nikakor noče z oblasti. Čeravno je Komunistična partija ta navidezni akt storila takrat, ko se je preoblekla v Združeno listo in še večkrat vse do tega, da se danes deklarira za socialdemokratsko stranko, ki pa ni niti senca evropske socialdemokracije. Podobno je tudi z ostalimi strankami na levici, ki nosijo najrazličnejše nazive (Zares ...), v bistvu pa so le prevara za volivce. Poglejmo si genezo DESUS-a. Če na hitro preučimo članstvo in ožje vodstvo ugotovimo, da je to v bistvu stranka upokojenih komunistov z velikim poudarkom na člane bivše UDBE. Podobno je s stranko LDS, ki od liberalizma ne vsebuje niti L-ja, njeni prvaki pa mislijo, da sta v liberalni družbi kraja in rop vrlina. Na srečo ne bodo nikoli več prestopili praga parlamenta. Stranke Zares sploh ne bi omenjal, ker smo vsi zelo dobro videli, za kaj se zavzemajo in kakšen je način njihovega delovanja. K sreči so tudi oni odšli na smetišče politične zgodovine. Podobno je bilo z Jelinčičevo stranko, ki ni imela nikakršnega drugega cilja, kot da je ob vsakih volitvah našla dovolj „zvestih“, da so jo izvolili v parlament. No, na srečo se na zadnjih volitvah to ni zgodilo. Ob takšnih strankah in njihovih manirah je morda res vprašljivo, ali so v Sloveniji stranke sploh smiselne. Saj veste, politiki so „svinje“ in vse bi bilo lepo, če bi se vsi povezali in složno delali v dobro ljudstva. Verjetno nisem edini, ki sanjam utopične sanje, da Da bi nastala stranka, v kateri bi bili od čisto leve do čisto desne strani včlanjeni ljudje, ki bi si zadali samo en in edini cilj - da postane država učinkovita in državljanom prijazna, predvsem pa prijazna do gospodarskega razvoja in blaginje. Ljudje namreč počasi a vztrajno izgubljajo potrpljenje pri prerekanju o tem, kaj si misli ena ali druga stranka, kdo je imel prav in kdo ne. Politične stranke, ki si nasprotujejo, imamo z razlogom. Ljudje smo si pač različni. Za enake probleme ponujamo različne rešitve. To, kar nekaj ljudi imenuje za skupno dobro, drugi imenujejo za neumnost, to, kar imajo eni za edino zveličavno rešitev, drugi smatrajo za

navadno krajo. Imamo tudi različne vrednote in poglede na svet. Ker imamo predstavniško demokracijo, v kateri vsaka štiri leta volimo svoje predstavnike, se tvorijo politične stranke kot sredstva, s katerimi je mogoče prevzeti oblast, kasneje pa vladati. Politične stranke imajo edine dovolj ljudi in sredstev, da organizirajo predvolilno kampanjo in po zmagi na ključna mesta postavljajo ljudi, ki so jim programsko blizu. Zakaj bi nek predsednik vlade na mesto finančnega ministra postavil človeka, s katerim se ne bi nikoli strinjal? Bi bili volivci njegove stranke s tem zadovoljni?

Nikoli ne bo vlade, ki bi zadovoljila želje vseh prebivalcev. Vedno bo vladal nekdo, ki bo na volitvah dosegel večino sam ali skupaj z zavezniki. Kasneje, ko bo nekaj časa na oblasti, se mnogi njegovi volivci spet ne bodo strinjali z njegovo politiko. Tako pač je. Alternative, ki bi bila popolnoma demokratična, ni. Če bi imeli diktatorja, bi bilo verjetno še huje, saj ga z oblasti ne bi mogli spraviti brez revolucije. Če bi imeli politični sistem, v katerem bi brez strank v vsakem okraju volili zgolj enega poslanca, bi ta poslanec bolj ali manj predstavljal želje svojih volivcev, kar pa ne bi bilo enako po vsej državi, zato bi se na koncu predstavniki ljudstva spet nekako povezovali (v stranke), da bi lažje uresničevali svoje interese. Če bi, tako kot nedavno, imeli zapovedano samo eno politično stranko, bi se boj prenesel na razne struje znotraj stranke. Vsi vemo, kako se končalo. Boljše ureditve od sedanje po mojem mnenju ni, je pa res, da ta terja poštenost in predvsem odgovornost!

Vprašanje št. 1: Obstaja demokratična alternativa strankarskemu sistemu?

Vprašanje št. 2: Zakaj je spomin slovenskega volivca tako kratek?